

Historia e Gjembit dhe e Gjembacit

Xhakid
Bushati

Përralla

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
S H K O D E R

Xhahid H. Bushati

Historia e Gjembit dhe e Gjembacit

-përralla-

Kopertina & ilustrimet: Eris Bushati

Eris

BIBLIOTEKA
MARIN BARLETI
NR. INV. 35495

Redaktore: Prof. as. Ikbale Kalaja

Kopertina & ilustrimet: Eris Bushati

Arti grafik: Gazjon Rusi

ISBN: 978 - 9928 - 4036 - 2 - 9

© Copyright: Autori

e-mail: xhahidbushati@yahoo.com

*Të gjitha të drejtat janë të rezervuara.
Nuk lejohet shumëfishimi me çdo mjet a formë
pa lejen me shkrim të autorit.*

PROGRESI sh.p.k.

Adresa: L: Vasil Shanto Rr: Çajupi Shkodër / Shqipëri

Tel: +355 22 25 46 34

Fax: +355 22 25 46 33

Mob: +355 69 20 76768

Mob: +355 67 20 86767

Http: www.progresibotime.com

e-mail: botime@progresibotime.com

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MIRIN BARLETI"
SHKODËR

Historia e Gjembit dhe e Gjembaçit

Gjembit dhe Gjembaçi na ishin miq. Kopshtet ku lulëzonte nga një pemë molle, i kishin pranë e pranë. Ngaqë ishin miq për kokë, kopshtet nuk i kishin ndarë as me mur e as me gardh, por me një vijë aq sa mund të bëjë gjembit një iriqi.

Një ditë, ndryshe nga ditët e tjera, vjeshta erdhi me një erë zhurmëmadhe e marramendëse. Zgjati dorën e nervozuar dhe vu-vu këputi një mollë. Askush s'e pa dhe askush s'e mori vesh për mollën, se cilës pemë i përkiste: të kopshtit të Gjembit apo të kopshtit të Gjembaçit.

Molla ra në tokë, u rrokullis disa herë dhe ndali vrapin te vija e kufrit ndarës mes dy kopshteve. Aty pushoi...

Gjembit e Gjembaçi po ktheheshin nga shëtitja, kur diktuan mollën (sa e kuqe aq e verdhë), që kishte rënë nga njëra pemë. Sytë u shkëlqyen. Sikur u çlodhën. U afruan...

- Shiko, ku paska rënë molla ime, - tha Gjembit.
- Ajo është molla ime, - tha Gjembaçi.
- E njoh nga ngjyra...,
- Kurse unë e ndiej nga era...

Vrapuan iriqët. Secili kërkonte të merrte i pari mollën. Por... arritën të dy në një kohë. Të zënë ngushtë, e për të dalë nga situata, Gjembit foli i pari:

- Po sikur... ta pyesim një herë mollën?
- Sigurisht, duhet ta pyesim...

Dy iriqët nuk arritën dot të thoshin qoftë edhe një fjalë, se molla foli para tyre:

- Unë kam rënë në vijën ndarëse pak më parë. Dhe... mos... u grindni, o iriqë!

Gjembit dhe Gjembaçit kjo u erdhi e papritur e u hidhëruan. Ngaqë secili donte ta kishte për vete mollën, nuk ua vunë veshin fjalëve të saj, por vazhduan të grindeshin ashpër.

- Unë jam në kopshtin tim! Ç'do këtu? – u hodh e tha Gjemb.

- Çdo ti këtu?! Nuk e shikon që unë jam në kopshtin tim? – ia priti Gjembaçi.

- Largohu, o bullafiq!

- Largohu ti, që do të rrish pa miq!

- Që ta dish ti, kjo mollë është e shënuar në tapinë time.

- Mos shit mend, se tapinë e ke marrë me hile!

- Me hile e ke ti! Se ke miq atje, në Drejtorinë e legalizimeve të pyllit dhe e ke marrë si e ke marrë! Por shpejt do t'i dalë era kësaj pune...

- Gënjeshtar!

- Dredharak!

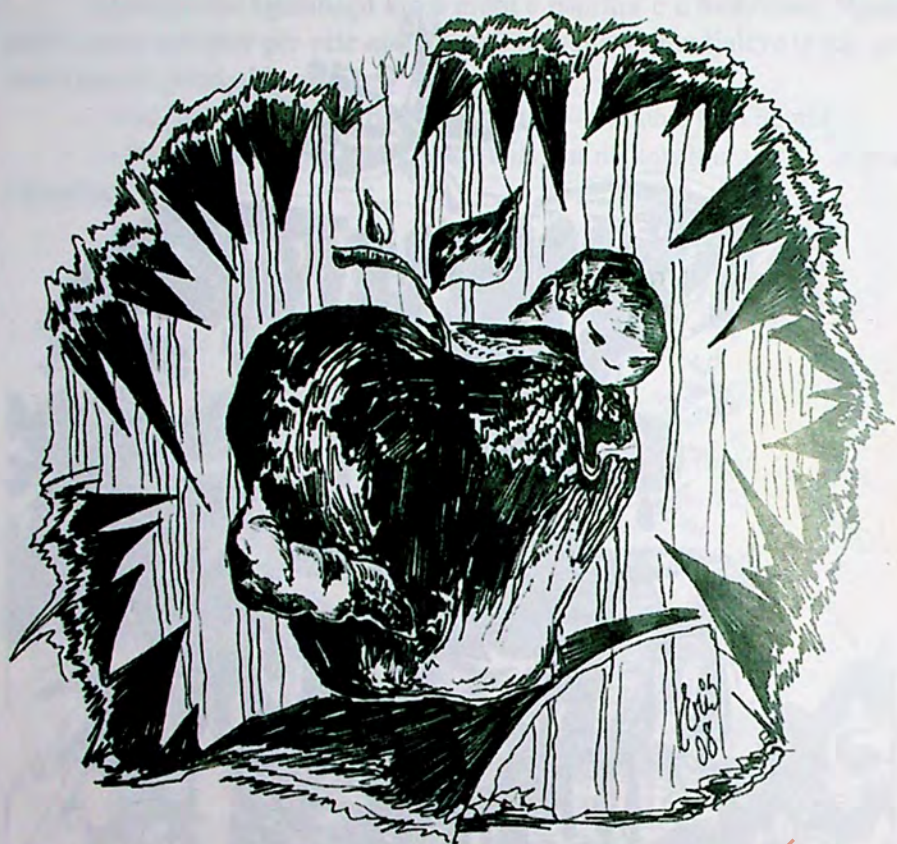
- Gjembacak!

Molla shikonte turbull dhe dëgjonte mbyturazi se si zilia u kishte prishur miqësinë e vjetër dy iriqëve, të cilët zgjatën gjembat për dyluftim.

Por Gjembit diç iu kujtua. I tha përsëri Gjembacit:

- Po sikur mollën ta ndajmë përgjysmë dhe të fitojmë sërish miqësinë?

- Si jo!

Kur dy iriqët iu afruan më shumë mollës, mbetën të shtangur.

- Molla i paska sytë me lot!?
- Paska humbur ngjyrën e kuqe dhe të verdhë!?
- Ajo qenka sëmurë...
- Të lajmërojmë mjekun...
- Nuk është nevoja! Tani jeni shumë vonë... – tha një zë i panjohur.
- Cili foli? – pyetën Gjembë dhe Gjembaci të habitur.
- Unë! Nuk më njihni!? Ha-ha-ha! Jam krimbi kurrizgjelbër, - dhe doli nga brendësia e mollës.
- Si ke ardhur deri këtu?! – pyeti Gjembë.
- Shumë thjeshtë. Kur po grindeshit, isha i fshehur pas një gjetheje.

Kur pashë se grindja juaj po zgjaste, dola dhe hyra dalëngadalë në shtëpinë e mollës. Ajo më përket mua tani! Largohuni që këtej dhe vazhdoni e grinduni...

- Krimbi brejtës, qenke trim! – foli Gjembi dhe drejtoi gjembin. Mbrohu dhe trego trimërinë!

- Krimbi brejtës, qenke, mendjemadh e fodull! - foli Gjembaçi dhe drejtoi një tufë gjembash. Tregoji në fushën e betejës!

Krimbin kurrizgjelbër, kur pa tërë atë mori gjembash që po i afroheshin, e zuri frika dhe nisi të dridhej. E kuptoi rrezikun që i kanosej. Ia mbathi vrapit me sa fuqi që kishte e u zhduk nga sytë këmbët.

Të dy iriqët u afruan te molla. Ajo tashmë ishte sëmurë rëndë. Sa u dëshpëruan iriqët! Diçka donin t'i thoshin njëri-tjetrit, por lotët nuk i linin, derdheshin papushim...

Pikë – pikë - pikë... binin mbi mollë. Pikë – pikë - pikë...

Mollës, ky pikë - pikë i dukej si një ilaç shërues, por i çuditshëm.

Ku ranë lotët e Gjembit, molla nisi dalëngadalë të marrë ngjyrë të kuqe.

Ku ranë lotët e Gjembaçi, molla nisi dalëngadalë të marrë ngjyrë të verdhë.

- Kush më shëroi? – pyeti molla.

Iriqët nuk patën kohë t'i jepnin përgjigje. Të lumtur përqafonin mollën. Dhe ky përqafm herë u dukej si ëndërr, herë u dukej për një mend (i vërtetë) ...

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

Ëndrra e dhelprës

Dhelpra gënjeshtare, ziliqarja dhelpër, kishte parë në ëndërr këndesin lafshëkuq, pendartin këndes. Tani mendonte për të dhe vetëm për të!.. Donte ta takonte sa më parë!..

U ngrit që menatë. Veshi gëzofin e kuqërremtë. Doli nga gëmusha dhe u nis për udhë. Natën e pëlqente dhe ajo e ndiqte pas kudo.

Sonte ishte një natë pa yje e pa hënë. Dhelpra ecte si një dhelpër. Këndes lafshëkuqi, pendarti këndes e "kishte bërë për vete".

"Do ta kërkoj nëpër tërë pyllin, do ta kërkoj nëpër tërë fshatin, e pa mish këndesi nuk dua të më gjejë dreka. Është i ëmbël mishi i këndesit! Sa iii ë..!"

Kështu fliste me veten e saj dhelpër dhelpërakja, e vazhdonte udhën nëpër natën e zezë pa yje e pa hënë... Një natë tamam për dhelpëritë e dhelpërakes.

Ecte me kujdes, se... ruhej nga çarqet e ngritura nga fëmijët e fshatit dhe nga pushka e rojtarit të moçëm të pyllit, prej së cilës kishte shpëtuar për mrekulli një ditë pranvere.

Në pyll, kësaj nate vjeshte, ecte dhe një njeri. Në sup mbante një pushkë të gjatë. Ishte xhaxhi rojtari ose rojtari i moçëm i pyllit. I kishin thënë fëmijët e fshatit, se kishin diktuar gjurmë dhelpre. Pra, një dhelpër dinake endej nëpër pyll. Kishte disa ditë që rojtari i moçëm i pyllit e kërkonte. Ndaj kishte dalë edhe sonte, kësaj nate pa yje e pa hënë. Nata edhe pse ishte e tillë, nuk e trembte. Ai ecte ngadalë e me kujdes mes drurëve dhe mendonte se ku mund të ishte fshehur dinakja dhelpër.

Papritur dëgjoi një zhurmë të mbytur. Rojtari i pyllit është i vjetër në moshë dhe i kupton mirë gjuhët e kafshëve, shpendëve dhe të gjetheve. U ndal. Mbajti vesh. Pastaj u fsheh menjëherë pas një lisi të moçëm.

"Ja tek është dhelpra mes atyre dy lisave të rinj", - tha me veten e tij xhaxhi rojtari".

"Skinj-skinj-skinj, më diktuan", - foli me veten e saj dinakja dhe u mundua të fshihte bishtin e gjatë.

"Duhet të jem i vëmendshëm, se mos më gënjen dhe mua ashtu siç gënjeu korbin dhe i rrëmbeu copën e djathit", - tha përsëri me veten e tij xhaxhi rojtari.

"Skinj-skinj-skinj, më njohin si gënjeshtare. Nuk më beson më njeri e as xhaxhi rojtari. Prandaj...", - tha përsëri me veten e saj dinakja.

"Duhet të jem i kujdesshëm, se diç po punon dhelpra. Papritur e pa kujtuar mund të ikë si dhelpër që është...", - foli për të tretën herë me vete xhaxhi rojtari.

"Skinj-skinj-skinj, duhet t'i afrohem ngadalë-ngadalë këtij lisi të moçëm që kam përballë. Vetëm ai më shpëton", - foli për të tretën herë me vete dhelpra e zgurdulloi sytë e pabesë.

Nuk priti më. U mblodh kruspull dhe mori hov. Mendoi... se... ia hodhi e shpëtoi, por... por... rojtarit të pyllit nuk i shpëton asnjë lëvizje, asgjë nuk i shpëton. E kishte vënë që më parë në shënjestër dinaken. Ajo nuk

arriti të hyjë në zgavrën e lisit përballë. Xhaxhi rojtari e qëlloi menjëherë: pam-pam!

Dhelpra ra përdhe. Lëvizi dy-tri herë bishtin. Skërmiti dhëmbët. Pastaj lëshoi një ulërimë të tmerrshme sa pylli e nata u trembën. Dhelpra ishte bërë bishë. Egërsuar. Sytë i digjinin. I flakëronte gjuha. Rrinte shtrirë. Lëvizte pa pushim. Por nuk mund të çohet, të ecte e jo më të vraponte. Ulërima erdhi duke u shuar ngadalë. Dhelpra, tani e pluhurosur dhe e gjakosur, nuk bënte më, as gëk, e as mëk.

Rojtari i moçëm mori udhën për në dalje të pyllit. Sikur e shoqëronte një natë tjetër. Qiellin e zbukurorin yje të shumtë e një hënë e madhe gjithë shkëlqim. Por një numër jo i vogël yjesh (me ta dhe hëna) sonte, megjithëse me vonesë, erdhën mysafirë në pyll. Pylli ishte mbushur me një dritë jo të zakonshme. Shkëlqente si kurrë ndonjëherë. E përmes kësaj drite, xhaxhi rojtari nuk ecte, por fluturonte.

Priste të vinte mëngjesi, që t'u tregonte fëmijëve të fshatit përrallën e vërtetë për dhelprën dinake që mbeti pa realizuar ëndrrën për këndesin pendartë, të cilën sapo e lexuat...

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

Pse u shërua iriqi Bik?

Iriqi i vogël Bik kishte tri ditë e tre net që qante me zë të hollë e papushim. Ditën e katërt nisi të bërtiste me të madhe:

- Mami moj, më ka zënë kolla! Kam temperaturë!

Vetëm molla e kuqe plot lëng është mjekja më e mirë, vetëm ajo më shëron.

Biku ishte aq sëmurë, sa mbliidhej topthi nga dhembjet.

Temperatura e lartë ia kishte ndezur sytë flakë e ia kishte ngritur gjembat përpjetë. Qante përvaishëm e herë pas here binte në kllapi...

Kur vinte në vete, me zërin e hollë thoshte përsëri:

- Vetëm molla e kuqe plot lëng më shpëton e më shëron! Dua mollë! Dua mollë moj mami!

Mami i Bikut teksa pa të birin në atë gjendje,

s'u përmbajt dot. Sytë iu mbushën me lot. Nuk mund ta shihte më të birin si ishte katandisur. Diçka duhej bërë për të. Mori shportën dhe doli për të gjetur mollë.

Eci e eci dhe diku në një anë të rrugës pa një pemë, e cila ishte mbushur me mollë. Mami i Bikut u gëzua shumë. Si mama që ishte, i tregoi pemës për hallin që e kishte zënë birin e saj, e kishte të sëmurë nga kolla.

- Mama e iriqit, do të të ndihmoja, por më vjen keq, të gjitha kokrrat e mollëve i kam të papjekura, - tha pema e dëshpëruar.

- Ah, ç'më gjeti mua, - tha mamaja dhe sytë iu mbushën përsëri me lot. - Nuk di moj pemë si do shkojë halli im... Djalin tim, që e quajnë Bik, e kam të sëmurë rëndë. Ai më dërgoi tek ti. Vetëm ti moj pemë, mund ta shpëtosh. Më ndihmo!

- Pse, Biku është djali yt?! - pyeti e çuditur pema. - Më fal mama e iriqit, por duhej të ma thoshe, që në flim emrin e djalit tend. Pylli ka shumë

iriqë e... nuk i njohim të gjithë. Por Biku yt është një iriq i mirë.

- Ai nuk hipën asnjëherë në pemë, - tha një mollë dhe u skuq në fytyrë.

- Ai kurrë nuk merr mollë pa leje apo fshehurazi, siç bën ndonjëherë ndonjë iriq, - ia priti një mollë e fshehur pas një gjethi, e cila u bë edhe ajo flakë në fytyrë

- Biku kujdeset për ne si një kopshtar i mirë, - ia priti një mollë tjetër, e cila u skuq në fytyrë si dy motrat e saj.

Mamaja e Bikut, sikur, s'po u besonte syve të saj. Për djalin e saj, Bikun, që ata e njihnin aq mirë, mollët u poqën një nga një e para kohe. Por çudia vazhdoi më tej... Si në përrallë, ata u këputen nga degët dhe ranë njëra pas tjetrës në shportën që mbante mamaja e Bikut.

Ajo nuk dinte kë të falënderonte më parë, pemën, apo mollët që ranë... Nxitoi hapin, se donte të arrinte sa më parë te gëmusha e blertë, aty ku e priste gjembaçi i saj i sëmurë.

Ajo nuk vonoi dhe i solli jo një mollë, por një shportë të tërë me mollë. Tani Biku do të shërohej.

Mamaja dhe Biku kishin për t'i treguar shumë gjëra të panjohura njëri-tjetrit...

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

Zogu i dymbëdhjetë

Pranvera erdhi. Pula Quk ra kllloçkë. Për tre javë ngrohu dymbëdhjetë vezë të bardha. Dhe në një mëngjes u dëgjuan ca cicërime. Ato nuk ishin dëgjuar më parë. I përhapnin të vegjlit e pulës Quk, të cilët një nga një po dilnin nga vezët.

Çamërokët përshëndetnin botën e panjohur...

Nisën të lëviznin. Vraponin e nga nuk vraponin... Herë pas here përpjaseshin edhe me njëri-tjetrin. Ishin ende të pamësuar.

Papritur i thirri nëna Quk. Pushëbardhët e gushëverdhët lanë bredhjet e shëtitjet, zhurmat e lojërat, fluturuan e rrethuan nënën e tyre të dashur. Cicëronin e nuk pushonin...

- Dëgjoni, bijtë e mi! Kam një hall dhe s'di si t'ia bëj. Një vezë ende nuk ka çelur! - foli e dëshpëruar pula Quk.

- Të shkojmë te veza e paçelur, - ia priti një zog, që s'donte ta shihte nënën të mërzhitur e me lot në sy.

Ashtu bënë. Kur arritën te furriku, panë dhe u çuditën me atë që po shikonin. Veza ishte ende vezë...

- Vëlla!... - thirri një sqepverdhë.

- Nuk të dëgjon, - u përgjigj një pushbardhë.

- Se veza është kokëfortë! Portën e mban ende mbyllur! - tha një sqep vogël.

- ...

- Veza nuk ka portë. Nuk mund të trokasim, - u përgjigj gushëbardhi.

- Vëllai është në rrezik. Duhet ta shpëtojmë!... - ndërhyri një pushbardhë i alarmuar.

- Po si?! - pyeti një gushëverdhë.

- Ta thërrasim! - foli përsëri pushbardhi.

- E provojmë njëherë...

Pushbardhët e gushëverdhët u mblodhën kokë më kokë. Zgjatën sqepat e thirrën me sa fuqi që kishin:

- O vëllaaaii yyynëë! O vëllaaaii yyynëëë! Eja! Të presim! Bëj të pamundurën, vëlla!

E thirrën disa herë. Asnjë përgjigje. Asnjë cicërimë.

- Ta thërrasim edhe njëherë! – nguli këmbë më trupvogli i vëllezërve. Vëllai është brenda e ende nuk na dëgjon...

- E provojmë! – ndërhyri përsëri pushbardhi.

- O vëllaaaii yyynëë!..

Papritur, u dëgjua një çukitje e dobët.

- Çuk, çik ... Çuk, çik ...

- Vëllai, më në fund po na dëgjon! - tha një zog i lumturuar. E dëgjoni, o vëllezër! Po na dëgjon vëllai!..

- Më fort, vëlla! – foli me zë të lartë një gushëverdhë.

- Çukit, çukit! - i dha zemër një pushbardhë.

Çukitja u përsërit disa herë. Po bëhej më e fortë. Dhe... lëvozhga nisi pak nga pak të çahet. Në fillim u shfaq një sqep i vockël, pastaj një trup verdhosh, pastaj... hop, dhe zogu doli i tëri nga veza. Shkundi krahët e vockla dhe cicëroi njëllor si njëmbëdhjetë vëllezërit e tij.

- Vëll... – foli një zog dhe e mbuluan lotët.

Të tjerët nuk pritën, por fluturuan dhe e mbuluan me cicërime e të puthura. Nëna i shikonte, lumturohej dhe herë pas herë fshinte lotët me pendë.

- Mirë se erdhe, o bir! Sa të kemi pritur!.. – tha nëna e ngazëllyer.

Zogu ende i habitur, herë vështronte nënën, e herë me radhë, vëllezërit. U buzëqeshi, zgjati sqepin dhe tha:

- Ishte zëri i shpirtit tuaj që më solli në jetë! – dhe humbi në verdhësinë e barshësinë e vëllezërve që cicëronin e nuk dinin të pushonin...

Zgjuarsia e iriqit

Dhelpra bishtkuqe kishte marrë vesh se iriq gjembaçi shkonte çdo ditë te një kopsht me mollë. Ngaqë i pëlqente mishi i gjembaçit, një ditë, fshehurazi, dhelpra mendjedhelpër e ndërtoi strofkën e saj afër këtij kopshti me mollë. Tani e kishte më afër iriq gjembaçin. Mund ta gjente më lehtë. Mund ta kupte më shpejt dhe ta hante me një kafshatë.

Dhelpra bishtkuqe nuk bënte gjë tjetër, vetëm vraponte sa andej-këtej, si e si për ta gjetur sa më shpejt gjembaçin, i cili dilte çdo ditë. Shëtiste, lodronte, gjente ushqim, dhe po çdo ditë, me urtësi iriqi, i fshihej dinakes.

E kërkoi sa e kërkoi dhelpërakja, e më në fund e gjeti, kur gjembaçi po kalonte korijen e luleve të verdha. Ishte një mëngjes i bukur vjeshte, ku era e freskët lodronte me gjethet e verdha të pemëve.

“Tani nuk më shpëton më!”, - foli me veten e saj hileqarja dhe skërmiti dhëmbët.

U afrua siç afrohen dhelprat. I doli para dhe e pyeti si dhelpërushe:

- Për ku kështu, o gjembaç?

- Ja, zonja dhelpër, për kësmet. Të mbush këtë shportë me mollë dhe pastaj të kthehem në shtëpi, - u përgjigj i qetë ai.

- Sa mirë, o gjembaç!... Po të ndihmoj edhe unë, se je i vogël, i ngadaltë dhe i shkurtër... Se edhe kjo shporta qenka goxha e madhe për ty! Edhe kjo të lodh!... - foli me dredhi dhelpra.

Iriqi nuk i dha përgjigje, por udhës diç mendoj gjembaçi.

- Të faleminderit, zonja dhelpër! - ia ktheu më pas iriqi. Eja, eja të më ndihmosh. E ku ka më mirë se të të ndihmojë zonja dhelpër!

Dhelpra e kuptoi ironinë e gjembaçit, por s'e dha veten. Duhej të priste ende. Nuk ishte koha të vepronte. Por fshehurazi u afrua, që ta kishte më pranë.

Kështu, ecën e ecën. Një gjembaç me një shportë në dorë që kërkonte mollë dhe një dhelprë që kërkonte të hante mish iriqi. Ecën e ecën...

Më në fund arritën te kopshti me mollë.

Iriqi mori shkallët. I tha dhelprës:

- Zonja dhelprë, bëhu gati të më ndihmosh?

- Po, gjembaç, - tha ajo e gatshme dhe i ndritën sytë.

- Ngaqë je më e gjatë se unë, më e shkathët, e i arrin mollët më të largëta, sikur të ngjitesh ti e para...

- Si jo, - foli dhelpra e gëzuar. - Vërtet je një mik i mirë e një mik i rrallë o gjembaç! Ke për të parë se sa e shpejtë jam unë dhe sa shpejt do të mbushet shporta!.. Mollët që do të këpus unë, të gjithë do t'i kenë zili!

Iriqi qeshi, po fshehurazi.

Dhelpra ngjiti shkallët.

- Gjembaç, më sill shportën.

- Ngjitu edhe pak zonja dhelprë. Është ende herët.

Dhelpra u ngjit dhe ca këmbë shkallë.

- Gjembaç, më sill shportën.

- Tani zonja dhelprë, mos u mërzit, se po ngjitem edhe unë. Mos pëрто, ngjitu edhe pak! Si e shkathët që je, zgjatu edhe pak...se ndryshe nuk i arrin mollët më të mëdha. I shikon ato atje? Fshihen tek ato degëzat afër majave të pemës. Ja, ato i dua unë të parat! Ato më pëlqejnë. Janë të shijshme e të ëmbla sheqer!

Dhelpra u besoi fjalëve të iriqit dhe u ngjit në majë të shkallës.

- Gjembaç... më sill...

- Zonja dhelprë, sikur të mbahesh vetë një herë!

- Gjembaç, mos bëj humor! - tha dhelpra dhe sikur s'donte t'u besonte fjalëve të iriqit. - Mos vono, më sill...

- Zonja dhelprë, si e zonjë e madhe, hijerëndë dhe e zgjuar që je, mbahu njëherë vetë. Më kanë thënë se je e shkathët, tamam si një artiste cirku, - tha iriqi, qeshi me të madhe dhe i lëshoi shkallën.

- Jo joo, jooo iriq! Kështu nuk bën! Si i kishim fjalët o iriq?! Unë erdha vetëm të të ndihmoja, kurse ti... Olele! Olele! Iriq, më ndihmo! Je një iriq i mirë. Iriq, iriiiiq mbarovaaa! Mbarooovaaaaaa! Ndihmëëëë! Ndihihmëëëë!

- Mbahu zonja dhel për, mbahu! Je aq e zonja sa të ndihmosh dhe të shpëtosh vetveten!

- Iiiiiiriiiq....

Dhelpra nuk arriti të fliste më tej, se u rrëzua. U përplas në tokë dhe u gjakos. Ashtu tërë pluhur, duke ulëritur nga dhembjet e plagët që mori, ia mbathi me të katra pa kthyer një herë kokën prapa.

Iriq gjembaçi zgjati një gjemb dhe ia nguli një molle të kuqe. Nisi ta kafshojë mollën e kuqe, për shtatë palë qejfe. Ah, sa e ëmbël i dukej, ajo, sot...! Sa e ëëëmbëëë!

Pak e nga pak, iriq gjembaçi, ngjiti shkallët, pak e nga pak nisi të këputë një nga një mollët, derisa shporta u mbush. Si kuqëlonin mollët! Ishte vërtet për t'i patur zili! Lëng të shkante goja, sapo t'i shihje!

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

Nata e Xixëllonjës së vogël

Në pyll ra muzgu ngjyrëvjollcë. Xixëllonja e vogël ndezi fenerin. Doli të shëtiste në pyll.

Pas pak në pyll do të zbriste nata. Drurët do të flinin një nga një. Një nga një do të flinin edhe zogjtë, edhe çerdhet.

Xixa e sapozgjuar, ecte e lumtur dhe fap-fap lëshonte dritëzën, herë si një lodër, e herë si në një ëndërr e bukur.

Gjatë rrugës takoi një rrëkezë. Ajo ende s'kishte fjetur. Shushurinte ëmbël.

E përshëndeti dhe vazhdoi rrugën.

Gjatë rrugës iu afrua një gjetheje. Edhe ajo ende s'kishte fjetur. (Sepse ende s'kishte fjetur era). Fëshfërinte e gëzuar.

E përshëndeti dhe vazhdoi rrugën...

Kur iu afrua një foleze, papritur, dëgjoi rënkimin e një zogu: ci, ci! Xixëllonja qëndroi dhe mbajti vesh. Rënkimi ishte i përvajshëm. Hodhi dritën nga foleja e panjohur dhe e mbajti gjatë atë.

- Mirëmbërma, o zog! - tha xixëllonja e vogël.

- Ci - ci, ci - ci... mi... rë... mbrë... ma!

- Çfarë ke?! - pyeti xixëllonja dhe u afrua më shumë.

- Ci - ci, ci - ci..., moj xixëllonjë, më plagosi në krah një vogëlush me ca flokë të drejtë e të shkurtër. Mbante veshur një këmishë ngjyrëgjelbër.

- Një vogëlush?! - u çudit xixëllonja.

- Ci - ci, ci - ci..., një vogëlush që iku si era dhe u fsheh i frikësuar pas një trungu. Ndërsa unë me lot e dhembje, fluturova ngadalë - ngadalë dhe erdha në folezën time. Shiko si më ka bërë... - tha zogu i vogël dhe hapi krahun me vështirësi.

Xixëllonja, përmes fenerit, pa një rrëkezë të vogël gjaku. U zemërua aq shumë, sa edhe drita e fenerit iu drodh dy-tri herë. Sytë iu mbushën me

lot dhe lotët ranë mbi disa petale lulesh.

- Po tani, ç' do të bësh? - pyeti përsëri xixëllonja e vogël.

- Do të pres nënën. Ajo nuk është kthyer ende nga fluturimi.

Xixëllonja e vogël iu afrua edhe më shumë folezës dhe qëndroi në cep të saj. Foleja ndriçonte më shumë. Zogu dallohej më qartë. Ende rënkonte nga dhembjet. Qante me zë të ulët herë pas here.

Xixëllonja donte t'ia lehtësonte dhembjet. Ia ndriçonte sa më shumë folezën.

- Xixëllonjë e vogël, pse nuk ikën?! - pyeti zogu i vogël. Të presin shoqet të shëtisësh në pyll. Shko, xixëllonjë e vogël! Mos u vono!

- Jo, - tha xixëllonja. - Sonte do të rrimë bashkë.

- Xixëllonjë, mos e humb gëzimin e shëtitjes!

- Jo, - u përgjigj xixëllonja. - Derisa të vijë nëna jote nga udhëtimi i largët, po të tregoj një përrallë për gjelbërimin e pyllit.

- Të faleminderit, - foli zogu dhe ndjeu se dhembjet po i lehtësoheshin pak nga pak, veçanërisht nga përralla që po i tregonte xixëllonja e vogël, si dhe nga drita farfuritëse që lëshonte ajo.

Pas fjalëve plot dritë të xixëllonjës, në muzgun e dendur, u dëgjua një cicërimë...

Zogu lëvizi sqepin dhe u gjallërua.

- Nëna! - tha zogu dhe nisi të shëtisë dalëngadalë nëpër fole. Nëna! Erdhi nëna ime!

Kur nëna e zogut të vogël erdhi në folezë, i biri i tregoi për xixëllonjën, se ishte kujdesur për të si një shoqe e mirë.

- Nënë, - foli përsëri zogu i vogël. - Xixëllonja e vogël nuk shkoi të shëtiste me shoqet e saj. Shoqet e thirrën, por qëndroi në folezë me mua dhe më lehtësoi dhembjet. Kështu, ajo humbi gëzimin e kësaj nate.

- Jo, bir, - u përgjigj nëna. Xixëllonjës, nuk do t'i duket ndonjëherë më e bukur shëtitja se sa sonte. Ajo ka për t'i takuar përsëri shoqet dhe shumë shpejt.

- Vërtet?!

- Po, bir! Ja, nata sapo trokiti në pyll. Xixëllonjat përmes dritës ende vazhdojnë të thërrasin njëra-tjetrën. Shikoje dritën e tyre, bir! Pyllit e natës po i japin një bukuri mahnitëse.

Zogu shikonte, çuditej, cicëronte... Nisi të kuptojë se sa e shtrenjtë dhe e bukur është vendlindja.

Kur xixëllonja u nis të takojë shoqet, dëgjoi urimin e nënës së zogut së vogël:

- Dritë më fale, dritë të kesh, o Bukurezë!..

Xixëbukureza, përveç gëzimit, do t'u falte shoqeve të saj, edhe dritën e nënës së zogut të vogël.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETTI"
SHKODER

Gabimi i peshkut luspartë

77

ëna, e lodhur nga udha e gjatë, u ul të pushojë buzë një lumi. Nisi të freskohej. Papritur, pasqyra e kaltër e lumit të vogël,

u dallgëzua. Hëna ngriti paksa vetullat.

Përmes valëve nxori kokën një peshk luspartë.

- Mirëmbërma! Jam një peshk i vogël dhe i vetmuar. A pranon të bëhesh shok me mua?

- Shoqe, - e korrigjoi hëna dhe qeshi lehtë.

- Më fal! - tha peshku dhe bregut i fali valëza të reja.

- I vetëm jeton në lumë? - pyeti hëna.

- I vetëm..., - u përgjigj me keqardhje luspartë.

- Si... e çuditshme?! - foli hëna dhe u afrua.

- Më beso! - tha peshku. - Mos më bëj më pyetje se i kam gati lotët...

- Pranoj të lidh miqësi me ty, - foli hëna, e cila nuk duronte vetminë dhe lotët.

- Të faleminderit, hënë e mirë! Me që u bëmë miq, sikur... të... afroheshe dhe ca!

Hëna ndriçoi më shumë.

- Sikur të bëhesh peshk, - iu lut luspartë, - do të ishim miq më të ngushtë.

- Po... unë jam sa një thellë pjepri, - ia priti hëna.

- S'ka gjë, bëhesh peshk i vogël si unë! Moshatarë, - u përgjigj luspartë.

Hëna, nga dëshira për të pasur mik të ngushtë luspartin, u kthye në peshk.

Luspartë, kur pa një mrekulli të tillë, jo vetëm u gëzua, por nisi të

udhëtojë shpejt dhe shkathët me hënën-peshk nëpër lumë.

Kur po kalonin një goxha rrjedhë të rrëmbyeshme, hëna-peshk u tremb dhe e pyeti:

- Ku po shkojmë kështu, o peshku luspartë?!
- Drejt ca vendeve të bukura që ka bota nënujore. As në ëndërr s'i ke parë! - u përgjigj luspartë dhe tundte bishtin sa nga njëra anë në tjetrën.
- Dua t'i shoh sa më parë! - foli si kureshtare hëna-peshk.

- Mos u mërzit! Edhe pak udhë kemi për të bërë, - tha lusparti, që shpesh lëvizte kundër rrymës.

Hëna-peshk nisi me vështirësi të lëvizte nën ujë. Por s'e dha veten. Donte sa më parë të shikonte bukuritë përrallore, për të cilat i foli lusparti.

Ai ec, e hëna-peshk ec.

Lusparti nisi fshehurazi të boshatisë qeset e ajrit në trupin e tij.

Kur hynë në thellësi, hëna-peshk tha:

- Po më merren mendtë!

- Duro, o hënë... Edhe pak e ... do të shikosh qytetin që s'e ke parë as në ëndërr!

- Po më zihet dhe fryma! Po më zbehet drita. Ç'po ndodh me mua? - foli hëna-peshk e turbulluar.

- Asgjë! - foli lusparti që më në fund kishte realizuar qëllimin. Ja, arritëm! Kjo është shtëpiza ime e fshehur mes algave.

- Sa... e... bu... kur! - tha hëna-peshk e mezi mbushej me frymë.

- Tani do të bësh si them unë...! - foli me një ton urdhërues e të ashpër lusparti.

- Si... siiii?! - pyeti papritur hëna.

- Do të ndriçosh si një llambë shtëpizën time. Unë do të fle. Ti do të bësh dritë!

- Gabohesh, o peshk! Unë, vërtet, dal e shëtis botën, por kthehem përsëri te shtëpiza ime, të cilën e kam në qiell dhe nuk e ndërroj me asgjë.

- O budallaqkë! Nuk je peshk prej së vërteti. Prej së vërteti je hënë dhe tani ti flet si hënë.

- Dhe... pastaj...?! - pyeti hëna e çuditur.

- Akoma nuk e ke kuptuar: ti do të jesh shërbëtorja ime!

- Kështu e ndërtove shoqërinë e miqësinë me mua, o luspartë?! -

- Po. Kështu i ndërtoj unë, - qeshi si dinak peshku.

- Ashtuuu-ë! I pabesë! Ndryshe fole, ndryshe po vepron. Që nga ky çast humbe besimin tim!

Hëna, e zemëruar, nga peshk, u kthye siç ishte më parë, kur nisi të shëtiste botën.

Peshkun e mbuloi një errësirë e zezë dhe e pafund, sa e tmerroi luspartin.

-Jo kështu, peshku-hë... Mos më lër vetëm! Kam nevojë për dritën

tënde! – tha peshku i zënë ngushtë.

-Sikur harrove që unë jam hëna....I vetmuar ke qenë e i vetmuar do të mbetesh gjithmonë! – foli e vendosur Hëna.

-Mos ik...! – iu lut peshku.

-Rri në errësirë! Atë meriton! – tha hëna, që iku nga thellësia e lumit dhe doli në sipërfaqe.

Mori frymë lirisht. Drita e saj ndriçoi udhën për nga ishte nisur më parë...

-Shpëtova..! – foli hëna. Shpëtova nga një peshk që nuk dinte të ndërtonte shoqëri të vërtetë dhe të respektonte miqtë.

Më vonë, edhe lusparti rimbushi qeset me ajër dhe doli mbi sipërfaqen e lumit. Eci përgjatë tij, me shpresën se mos e takonte hënën, që t'i thoshte më fal.

Por hëna nuk dukej gjëkund. Kushedi se ku udhëtonte...

Zogu, rrezet flokarta dhe maçoku

Në një kopsht me pemë të larta, ca rreze flokarta seç gjenin ca të çara mes gjetheve dhe i falnin ngrohtësi një zogu të vogël, që folenë e kishte ndërtuar në njërën nga pemët e larta.

Rrezet flokarta e ndiqnin pas zogun e vogël edhe kur fluturonte, edhe kur ulej në tokë për të kapur ndonjë krimb a për të ngrënë ndonjë thërime buke. Ata nuk harronin të lodronin me zogun e vogël, veçanërisht mëngjeseve kur vocërraku zgjohej nga gjumi e këndonte ci – ci, ci – ci!

Këtë miqësi të bukur, një ditë deshi ta prishte maçoku.

Ndodhi një mëngjes, kur zogu po hante ca kokrra meli. Ende nuk e kishte mbaruar ushqimin, kur u shfaq tinëzisht maçoja. Ai kishte disa ditë që e ruante dhe e ndiqte fshehurazi zogun. Dhe ja, sot, nuk e kishte më larg se tri pëllëmbë.

Zogu i vogël mbeti si i ngrirë. Kokrra e melit i kishte mbetur në sqep. Maçoku hapi gojën dhe klithi: “Mjauu, mjauuuu, tani nuk më shpëton më, o zog!”

Fluturaku u tmerrua, kur pa dhëmbët e maçokut. Dridhej si një gjethe...

Maçoku iu afrua gjahut dhe i tha:

- Pse ke hyrë pa leje në oborrin tim?

- Ci-ci-ci, m...ë f...a...!! - u përgjigj zogu dhe kokrra e melit i ra përdhe.

Nuk e dija që ishe pronari i oborrit.

- Nuk e dije? Ti je dhe... i mençur! - foli ashpër maçoku dhe sytë i flakëruan. - Për këtë veprim të gabuar do të ndëshkohesh!

- I mençur je ti o maçok, e jo unë! - guxoi e foli zogu.

- Mjaaauuuu, s'ke ku ikën! Në gojën time do të përfundosh! Bëhu gati!..

Maçoku mjaulliti egër, zgjati putrat dhe mori hov...

Por... rrezet flokarta kishin ndjekur në heshtje e me vëmendje gjithë ngjarjen. Ato sulmuan njëherësh të dy sytë e maçokut.

Maçokut i erdhi e papritur. U tremb! Një çast u verbua!

Kur e mori veten, klithi egër:

- Largohuni nga sytë e mi, o rreze! Mjauuu, largohuni! Se më shpëtoi...

- Ha, ha, ha! - qeshën rrezet. Nuk na tremb, o maçok! Me ne mos u bëj trim! Me zogun mos u bëj dinak!

- Mua po më merren mendtë! – tha maçoku. Sikur shikoj mjegull. Tani nuk shoh asgjë! – dhe zgjati putrat...

- Mos bëj asnjë përpjekje, o maçok! Nuk na kap dot! – qeshën përsëri rrezet dhe e sulmuan keq.

Maçoku u tërbua. U xhindos. Kur pa se rrezet po talleshin me të, maçoja iu kthye zogut dhe nisi t'i lutej:

- Më ndihmo! Të lutem, më ndihmo, o zog!

Zogu nuk foli. Fluturoi lart në pemë. Kur e pa veten të sigurt dhe jashtë rrezikut, zgjati sqepin e tha:

-Ju faleminderit, o rreze! Po të mos ishit ju, unë do të përfundoja në gojën e maçokut.

Kur maçoku nisi të shikojë pak nga pak, rrezet i thanë:

-Maçok, sikur... harrove se, zogu ishte miku ynë. E miqtë e mirë i duam dhe i mbrojmë! Kujdes për herë të tjera o maço, se do ta pësosh keq e më keq!

Porosia e diellit

Një mëngjes vere lulja i tha diellit:
- Më fal një rreze. Dua të zbukuroj sytë e
kaltër e kaçurrelat e blerta.

- Po, - u përgjigj dielli. - Unë të njoh. Je ajo
lulja, për të cilën bleta punëtore thotë fjalët më të mira. Unë të njoh. Je ajo
lulja, që zgjohesh herët në agim.

- Të faleminderit, - tha lulja.

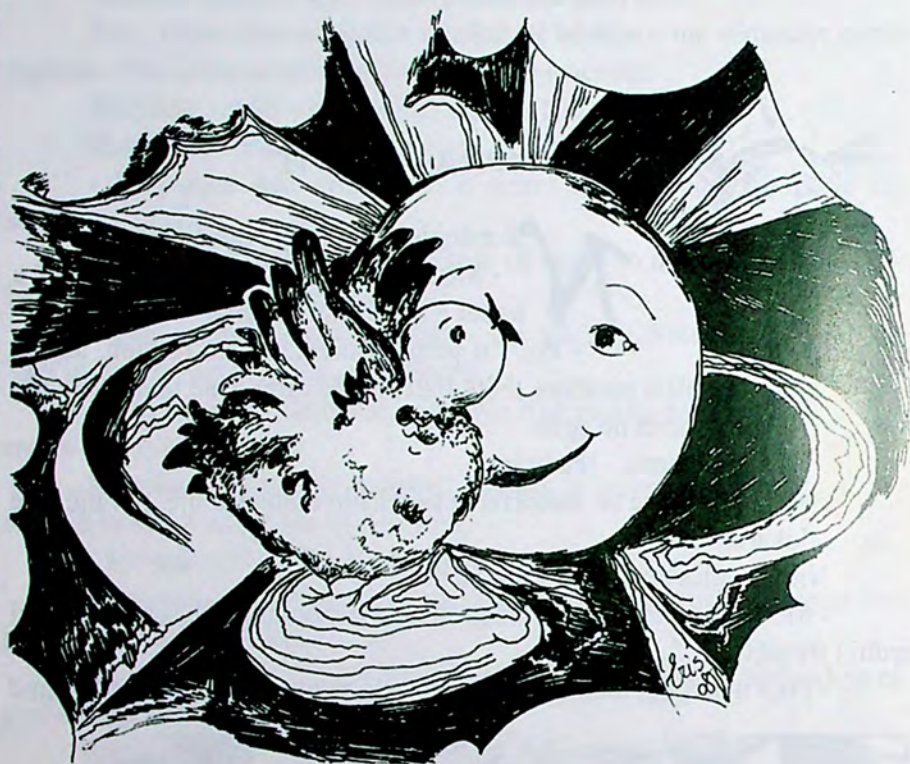
Pas pak ndjeu se në shtëpizën e saj kishin ardhur jo një, por një tufë
rrezesh flokarta.

Një mëngjes vere zogu i tha diellit:

- Më fal një rreze, se dua të ngrohem. Po mërdhij... Ciu-ciu, mëngjesi
erdhi i freskët!

- Po, - u përgjigj dielli. - Unë të njoh. Je ai zogu, për të cilin çdo pemë

në pyll thotë fjalët më të mira. Unë të njoh. Çdo gjethe e gjelbëron!

- Të faleminderit, - tha zogu.

Pas pak ndjeu se në çerdhen e tij kishin ardhur jo një, por një tufë rrezesh.

Një mëngjes vere patoku i tha diellit:

- Ga-ga, më fal një rreze. Kam mbetur në hije.

- Harrove, ti, sapo u zgjove o patok!

- Ëh, ëh! Por... ma sill rrezen shpejt! Mos vono!

- Mundohu ta fitosh! - tha dielli.

Patokut i doli gjumi nga përgjigjja e çuditshme e diellit.

- S'ka gjë, o diell! Unë jam aq i fortë, sa e kap rrezen pa ndihmën tënde, - foli patoku i inatosur.

- Provoje... e të shohim një herë, - tha dielli e qeshi.

Patoku s'vonoi e diktoi një rreze. Vrapoi pas saj.
 - Nuk më shpëton dot! – tha patoku gjithnjë duke vrapuar.
 Rrezja me shpejtësi rrezeje “hop” i qëndroi mbi sup.
 - Pato-patok, këtu jam! – foli ajo.
 - Ku?! – pyeti patoku dhe u soll herë majtas, herë djathtas; herë
 djathtas e herë majtas.
 Pas shumë përpjekjesh, më në fund e gjeti rrezën.
 -Të gjeta, moj rreze, - foli patoku që kishte nisur të lodhej.
 Rrezja iku nga supi dhe “hop”, i qëndroi mbi kokë.

- Pato-patok, ku jam? – foli ajo.
- Ku?! – pyeti përsëri patoku dhe zgjati putrat sa andej-këtej, por rrezen nuk e kapi dot.
- Pato – patok, këtu jam! – foli ajo.
- Ku?!
- Te sytë e tu.
- Nuk të shoh. Më trego, ku je?
- Te sqepi.
- Mos ik! Se...
- Tani po “pushoj” mbi pendët e tua. Në qoftë se je i shkathët, më kap! Je apo nuk je i shkathët?!

Patoku nuk i dha përgjigje. Patoku vetëm sillej, por pa ditur se ku. Filluan t'i merreshin mendtë. U mbështet në një trung lisi, që të mos rrëzohej. I lodhur si kurrë ndonjëherë, me ca pika loti që i ndritën në faqe, u ul mbi barin e gjelbër. S'mund të lëvizte më.

- Pato – patok, këtu jam! - foli përsëri rrezja dhe vallëzonte si një balerinë.

- Unë nuk të kap dot! – tha patoku dhe i vinte inat. Ti je e shpejtë, e shkathët, kurse unë jo!

Dielli qeshi e i tha patokut:

- E shikon...! Por mos u mërzit! Nesër zgjohu më herët!

Patoku, edhe pse i lodhur e i nevrikosur, nuk e harroi porosinë e diellit.

Të nesërmen u zgjua më herët se ditët e tjera. Ndjeu pas pak, se dielli, i kishte dërguar jo një, por një tufë rrezesh. I falën ngrohtësi...

Askush nuk ishte me patokun atë mëngjes vere! Mos harroni, se patoku ishte tjetër patok atë ditë.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

Të faleminderit!

1. **N**jë zog i vogël qëndronte mbi degën e një peme. Një flutur e bardhë dëbore erdhi nga larg e iu ul mbi sqep.

- Ci-ci, erdhi dëbora! Erdhi dëbora! – tha zogu i vogël.

Zogu iku nga dega e pemës, ngaqë nuk donte të zbardhej nga flokët e dëborës. Fluturoi e fluturoi e qëndroi mbi parvazin e një dritareje. Në atë shtëpi banonte Joni i vogël.

Zogu zgjati sqepin dhe trokiti në xham: - Tak, tak-tak!

Joni e pa. Hapi dritaren dhe i tha:

- Mirë se erdhe! Mos ki frikë! Do të sjellë dhë ca thërrime buke.

Zogu, sikur t'i kuptonte fjalët e Jonit, e ndjeu veten mik i vogëlushit.

Çukiste thërrimet e bukës e cicëronte...

Para se të largohej, zogu cicëroi:

- Të faleminderit, vogëlush!

Fluturoi në hapësirën e bardhë, ku vallëzonin mijëra e mijëra fluturza të bardha.

2.

Një ditë dimri iku. Pranvera erdhi me cicërima zogjsh, me lule shumëngjyrëshe e me këngë të pafund rrëkezash...

Joni i vogël, me ndihmën e të vëllait të madh, përgatiti një balonë. Se me balonë ai donte ta priste e ta përshëndeste pranverën.

Po me ndihmën e vëllait, balona fluturoi hapësirës së qiellit. Endeje e fluturonte ajo si të ishte një zog i vogël. Joni e shikonte dhe gëzohej. Askush nuk ishte me gëzimin e tij. Vetëm balona e përcillte hapësirave të qiellit. E shpërndante edhe tek zogjtë, që herë pas here, fluturonin pranë saj.

Papritur, balona nisi të lëkundej më shumë se ç'duhej dhe të bënte ca lëvizje të çuditshme. Joni e ndjeu menjëherë nga tërheqja e perit. Në të vërtetë Jonin e zuri pakëz frika, por s'e dha veten. Shikonte me ankth balonën, që tashmë i kishte shtuar lëkundjet.

"Po sikur peri të këputet... Ajo do të humbë..."

Me zemër të dridhur si të një zogu, Joni u mundua të largojë shqetësimin që e kishte zënë dhe i tha vetes: "Balonë, të lutem, qëndro! Lufto me erën si trimëreshë! Mos u rrëzo! Qëndro... se më ke dhe mua!"

Era nuk i dëgjoi fjalët e Jonit të vogël. Zgjati dorën si një zemërake dhe përplasi balonën në degët e një peme.

Joni shtrëngoi fort perin. Një pikëz loti i ndriti në faqe.

Megjithatë Joni nuk u tërhoq. Këmbënguli. Bëri disa përpjekje ta shpëtonte balonën, por... pa dobi. Ajo ishte ngatërruar keq mes degëve të pemës. Ishte e vështirë të dilte që andej...

Kur Joni po mendonte të gjente një mënyrë se si ta shpëtonte balonën, ndjeu se... dikush po tërhiqte pak nga pak perin. Vështroi i çuditur nga pema. Nuk dalloj gjë. Ngaqë ishte i vogël, u ngrit në maje të gishtërinjve. Përsëri nuk dalloj gjë.

Çuditej Joni i vogël! Nuk kuptonte ende se kush ia tërhiqte perin.

Më në fund nga pema nisi të dalë... një... një...

- Po e ngre balonën time një zog i vogël! - thirri tërë gëzim Joni. Shikojeni! Një zog i vogël... balonën time!

Balona nisi të fluturojë hapësirës së qiellit.

- E njoh apo nuk e njoh këtë zog të vogël (?), - tha Joni i menduar.
- T'ia dëgjoj edhe një herë cicërimën!? Po po, ai është, zogu i vogël që në dimër dëborë ia kishte zbardhur folenë. Të faleminderit, zog i vogël!

Balona e Jonit të vogël fluturonte në hapësirën e kaltër.

Permbajtja

<i>Historia e Gjembit dhe e Gjembaçit</i>	3
<i>Ëndrra e dhelprës</i>	8
<i>Pse u shëruea iriqi Bik?</i>	1 1
<i>Zogu i dymbëdhjetë</i>	15
<i>Zgjuarsia e iriqit</i>	18
<i>Nata e Xixëllonjës së vogël</i>	24
<i>Gabimi i peshkut luspartë</i>	28
<i>Zogu, rrezet flokarta dhe maçoku</i>	32
<i>Porosia e diellit</i>	35
<i>Të faleminderit!</i>	39

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

Jeta dhe krijimtaria letrare e autorit

Xhahid Bushati ka lindur më 17 maj 1953 në qytetin e Shkodrës. Në vitin 1976 ka mbaruar studimet e larta në Universitetin "Luigj Gurakuqi", në fakultetin Gjuhë shqipe-letërsi. Në vitin 1986 shkon në Tiranë dhe mbaron specializimin pasuniversitar për kritikë letrare, ku mbron temën: "Letërsia fantastiko-shkencore dhe fëmijët".

Për shumë vite punoi si mësues në rrethet Kukës e Shkodër. Më vonë punoi 15 vjet si gazetar i Departamentit të emisioneve artistike në Radio Shkodra, Shkodër. Aktualisht punon mësues në Medrezenë "Haxhi Sheh Shamia", Shkodër. Që nga viti 1986 dhe në vazhdim është pedagog i jashtëm i lëndës Letërsi për fëmijë (për C.U. dhe C. Parashkollor) pranë Departamentit të Letërsisë në Universitetin e Shkodrës "Luigj Gurakuqi". Kohët e fundit është zgjedhur dhe N/kryetar i Shoqatës së pavarur të shkrimtarëve të letërsisë për fëmijë dhe të rinj shqiptarë.

Xhahid Bushati me krijimtari letrare nisi të merret qysh në bankat e shkollës 8-vjeçare. Nga kjo kohë Xhahid Bushati do të jetë vazhdimisht i pranishëm me botimet e tij nëpër të gjitha revistat e fëmijëve, jo vetëm në Shqipëri, por edhe në Kosovë, Maqedoni e Ulqin.

Para dhe pas vitit 1990, krijimtaria e tij letrare është nderuar me çmime kombëtare në konkurset letrare-artistike që janë organizuar nga Ministria e Arsimit dhe e Kulturës, nga Shoqata e pavarur të Shkrimtarëve të letërsisë për fëmijë, si dhe nga organet e ndryshme letrare-artistike.

Në krijimtarinë e tij artistike përfshihen edhe një numër i madh tekste këngësh për fëmijë, nga të cilat shumë prej tyre janë nderuar gjithashtu me çmime, në festivalet kombëtare e mbarëkombëtare të këngës për fëmijë.

Shkruan prozë dhe poezi, pjesë për kukulla, por edhe merret edhe me publicistikë e studime të letërsisë për të rritur e fëmijë etj., por kryesisht i është përkushtuar fushës së letrave për fëmijë.

Ka botuar këto vepra:

1. "Dita e parë e dëborës", skica dhe tregime, 1976
2. "Hyni në çadrën time", vjersha, 1978
3. "E fshehta e xhamit të thyer", pjesë për kukulla, 1985
4. "Kurthi i korbave", pjesë për kukulla, 1986
5. "Kush i hëngri manaferrat?", përralla, 1986
6. "Ndihmojeni arushin e vogël",
përrallë me figura për fëmijët e kopshteve, 1986
7. "Kush e zgjoi këngën e zogut?", vjersha, 1987
8. "Kush t'i solli yjet, hënën?", vjersha, 1989
9. "Ditëlindja e arushit", pjesë për kukulla, 1993
10. "Përrallat e babit tim", përralla, 1994, Fitues i çmimit
"Sirena e vogël, 1994"
11. "Djali dhe pema", pjesë për kukulla, 1995
12. "Historitë e arushit, ketrushit dhe xixëllonjës së vogël",
përralla në vargje, 1995
13. "Djali i vogël sa një kokërr arrë", përralla sipas motiveve
popullore, 1996
14. "Historia e kallzës së vogël flokartë", novelë-përrallë, 1996
15. "Loti i pyllit", përralla, 1997, Fitues i çmimit "Viktor Eftimiu",
akorduar nga Ambasada Rumune në Tiranë.
16. "Drita e kujtimeve...", studime mbi artin skenik, 1998
(libër për të rritur)
17. "Shshshsht, se zogjtë po bëjnë gjumë!", vjersha, 1998, Fitues
i çmimit Kombëtar të letërsisë për fëmijë 1998, akorduar nga
Ministria e Kulturës, Rinisë dhe e Sporteve.
18. "Dredhia e gjinkallës", përralla, 2000,
Fitues i çmimit "Kësulkuqja"
19. "Maço Maçoku mbeti gojëhapur", përralla, 2001.
20. "Historia e tre pëllumbave", tregime, 2002
21. "Porosia e diellit", vjersha, 2003
22. "Gabimi i diellit", përralla, 2004
23. "Historia e zogut Verdho", përrallë në vargje, 2006
24. "Gabimi i gjetes së dytë" pjesë për kukulla, 2006
25. "Çuditë e rrezes lodërtare", vjersha për fëmijë, 2007
26. "Si u bë fole kapela e gjyshit", vjersha për fëmijë, 2008
27. "Fytyra e kujtesës", shkrime mbi artin skenik,
pjesa e dytë, 2008 (libër për të rritur)
28. "Historia e Gjembit dhe e Gjembaçit", përralla, 2008
29. "Gjyshi, bastuni edhe zogu", poemë për fëmijë, 2010,
Fitues i çmimit "Tasim Gjokutaj"
30. "Katër pyetje Erës", vjersha për fëmijë, 2010

ISBN: 978-9928-4036-2-9

9 789928 403629

Cmimi
250 L